

★ JACOB ISRAEL ★

Sadistin päiväkirja

TRUE
CRIME

MADE IN
FINLAND

Frank Cray
★ publishing co.
COMPANY

Sadistin päiväkirja

JACOB ISRAEL

Sadistin päiväkirja

Frank Cray
publishing co.
COMPANY

© 2021 Jacob Israel

Toimittanut: Arto Leivo

Ulkoasu: Tex Hänninen / BunnyDuck Grafiks

Kustantaja: Frank Cray Publishing, Helsinki, Suomi

www.frankgray.com

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-94-4343-7

JOHDANTO

”RIEHU ITSESI lämpimäksi tai tärise itsesi syödyksi. Miten voisin kirjoittaa kadun kylmyydestä, ellen antaisi pakkasen raiskaa mieltäni ja vartaloani. Muistan siten kaiken kuin eilisen, miten kadulla tuulee. Sitten irrotan mieleni, ja annan sen tanssia, nauttia kylmyydestä kadulla kuin balettitanssija elämänsä illassa, ja sielu yhtyy mielen partneriksi. Kun kirjoittaa kuolemasta, miten siitä voi kirjoittaa, jos ei ymmärrä, mitä kuolema on, tai ei ole kuolemalla kuollut. Miten tappamisesta, jos ei ymmärrä asiasta kuin teorian. Elämästä, jollei ole elänyt. Kaikki kirjat vankiloista ovat kokemuksia. Mieli on vankila, minä olen aina vapaa. Nyt kun laskin mieleni tuuleen, katsoin minne se laskeutuu, kävin poimimassa sen talteen.

Kaunis hymyni palaa hiljaisuuteen, ja taas voimme hengittää.

Seurasin valon varjoja, muistin värit varjoissa. Pyssähdyin ja pohdin, mikä tuoksu oli ennen eksymistä. Kurkkasin pimeään kaivoon, väärä tuoksu. Sitten liitin hengityksen hetkeen. Eli kyllä se mieli palaa kuin bumerangi. Tai vihellä kuin koiralle, kokeile minne mieli

menee. Sukella pohjaan, maista mielesi kakkua. Väritä se, älä murustele.

Tämän kaltaista mieltä älä laske sisääsi, älä edes leikilläsi. Näe spiraalin heijasteet, taivaalle kirkastetut, monissa väreissä hehkuvat, irrota mielesi leijasta, anna sen kellua kaikkeudessa. Olet vapaa, tipu tyhjyydessä, ilon viitta siipinäsi, tällöin olet vapaa. Aina on helppo sanoa, että kasvatus. Niin, sinä olet vastuussa itsestäsi. Kasvata itsesi uusiksi, mutta älä hyasintiksi. Niin, minä syyttämällä syytän muita, koska manipuloin. Kyllä minä erotan vasemman oikeasta. Mutten sääli ketään, en piittaa oikeastaan kenestäkään. On joitain ihmisiä, joita rakastamalla rakastan, ja isossa ilossa autan vaikka hävittämään ongelman. Muuten olen vapaa kuin tuulen noste vuorten yllä, suon pinnoilla liitävä keijun tuoksu. Rakastan kaikkia miehistön jäseniä, heitä yli kaiken. Ensin juutalaisena tulee Jumala, sitten me.

Niin, mieti itse. Mieli on kuin oravanpyörä, jollet haro vastaan. Eli, miten ihmiset elävät, en minä tiedä. Tiedän, miten jotkut kuolevat, tai ovat kuolleet tai tulevat kuolemaan. Elän itse kuin eläin, vaistojen varassa. Katu ja vankila sekä autoritääriset herraskaiset ovat olleet kasvukäytävieni aallonpituus. Haarniskan olen saanut ihokseni syntymälahjaksi. Se, että tein mitä tein ja tulen tekemään, mitä tulenkaan, kaiken tein ja teen, rakkaudesta elämään. Meillä kaikilla on yksi ja sama tulevaisuus ja kohtalo, eli kuolema. Kuolema on varma, elämä on vain savunjuova, pieni hetki vain. Saamme kaikki lahjaksi kuoleman. Ketä lähtee milloinkin ja millä

ilmeellä? Tämä on elämässä kaikkein tärkein asia, kuolema.

Jouluna, ketä mieltii mitäkin, punainen on kuitenkin joulun väri. Niin, mieli, jos mielesi kiertää, ei ole vapaa, vaan takerrut milloin mihinkin, eli jumppaat etuperin ja kuitenkin kävelet takaperin, miten voit koskaan kokea ja oivaltaa syviä aaltoja. Hiljaista ääntä, jonka rakkaus puhtaaseen lahjaan on aito sekä pehmeä. Kokea elämän todellinen voima, eli kuolema. Niin, mikä on voima, joka laittaa kollektiivisen tyhmyyden pisteeseen, että massat vyöryvät kuin hyöky pitkin täkin pintaa kaduille täydellistä ja puhdasta anarkiaa huokuen.

Kun mielen pintaan alkaa iskeä disinformaation neulaa kuin singer, mitä lampaat tekevät? Seuraavat kuin perhoset huumaavaa tuoksua, milloin ketäkin viiksekästi miestä. Mielen suojatiellä on dogmihidasteet. On haastava mieltää, että ihminen olisi viisaampi kuin butterfly tai apila. Mutta näitä miettiessä täältä mielen, sielun ja ruumiin iglusta, heittelen kuin luita koirille.

Olen tsaari Nikolai II:n naimattoman hovipiian jälkeläinen. Lähtökohtaisesti vihaan, halveksin, pelkään ihmisiä. Muutamasta pidän, joitain siedän ja muutamia rakastan. En minä, Arto, tiedä, kato kun on viettänyt puolet elämää linnassa ja puolet laitoksissa, mennyt vain tuhatta ja sataa, että lukeeko ketään tämmöstä. Sinä voit yhdistää ja jatkaa. Kun tapaamme Arto, sinulla on varmaan joku nauburi mukana. Täältä tulee tunne, sieltä teksti. Sinä olet pomo mitä tulee tekstiin, minä sisältö-tunteesta. Rakas Arto, minulle on aivan sama, lukeeko

ihmiset meidän proosaa. Riittää, että joku vanha ämmä paskoo alleen, tai tampax vaihtaa reikää lennossa.

Samalla sinun täytyy nähdä minut hyvänä ja pahana. Uhri, syyllinen ja syytön. Syyntakeeton, -takeinen. Sairas, terve. Määrittelemätön mielisairaus. Eli Arto, rakas ystävä, jaan sinulle kauneimman salaisuuden. Tappaminen on edesvastuullisten edesvastuutonta etuoikeutta. Pitää vain uskaltaa astua esiin niin kuin sankari Puh. Ottaa halu haltuun, ja ääntä kohden. Tyhmät halua julkisuutta. Arto, teemme niin, että julkisuus halua tyhmyyttä.”

- Jacob Israel

ALKU

ISTUN PIMEYTENI turvassa, täällä näkee pimeän selkeästi. Eli mitä pimeys oli ja miten tulkitsen sitä tänään?

Kun olin pieni, pelkäsin pimeää, mutta turvaan juoksin aina metsään, pimeään.

Ristiriita oli suuri, sillä sisällä olin turvassa, pimeässä olin turvaton. Mutta metsä Jakomäessä oli ”turvaton”, siellä olin turvassa. Metsässä asui asunnottomia, siellä liikkui itsensäpaljastajia ja pedofiilejä.

Metsä on aina ollut paikka, jossa voin hyvin. Saan energiaa edelleenkin metsästä. Kuten moni muukin, olen huomannut metsän terapeuttisen sylin.

Mutta menen nyt pimeyteen.

Sadismi-saalistajana olen pimeydessä turvassa, siellä olen äitienergian kohdussa. Siellä minulla on turvallista pohtia itseäni tekijänä kuin sivustakatsoja. Olen miettinyt osaa asioita itseyydessä, eli aina hiljaisuudessa. Joitain asioita yli seitsemäntoista vuotta. Uskon vanhaan viisauteen: vaikenen jos minulla ei ole asiaa. Nyt katson, että on kokemukset ja ymmärrys, on

aika puhua se mitä on asiaa.

Kun mietin esimerkiksi kauhua, joka oli herra x:llä, kun hän oli kyydissä matkalla autiomaahan. Matka itsessään autossa oli äärimmäinen koettelemus, poka pelon saattoi haistaa, musiikki autossa oli kuin tivolissa, mutta sanoma selvä, viimeinen matka. Paikat, joissa teimme tarpeelliset pysähdykset, olivat täysin elottomia. Pidimme näissä hylätyissä teollisuushallien hämyssä miesten palavereita. Poka odottaa pimeydessä ja kuuntelee musiikkia, sellaista mieltä piristävää. Voidaan käydä vaikka merellä, ollaan niin kuin kaikki olisi hyvin. Pokan kanssa tavallaan taiteillaan, eli luodaan pimeyden spiraali, jossa valon säde käy ja poistuu.

Miltä tämä on tuntunut? Mahtavalta. Silmistä näkee kauhun, joka taas ruokkii nälkäistä suuta. Mielivaltaisuus minussa saa siivet. Tällöin on vaara hurahtaa. Eli miten next level? Olin liian kiireinen, että olisin perehtynyt aiheeseen. Näin sen ollessani koomassa. Eli en menettänyt mitään, päin vastoin. Nyt voin jakaa kokemuksen teille.

Oli aivan sama minne menin, tunne oli vakio, minä olin viimeinen, jota kaivattiin. Lapsesta asti tuttu tunne, nyt siitä oli tullut minulle polttoaine. Saatoin mennä teille paikkaan, minne en todellakaan ollut tervetullut. Menin asenteella, kiitos kutsusta olen pahoillani, etten ole aiemmin päässyt. Lupaen parantaa tapani, tulen tästä lähtien viikoittain. Samalla saatoin perustaa konttorin röyhkeästi keittiön pöydälle,

eli tuotteet ja vaaka, pakkausmateriaalit ja aloin sopia huumekauppoja asuntoon. Tein tämän kaiken kuten se olisi maailman luonnollisin asia, en sietänyt mitään vastalauseita, minä puhuin.

Tunne oli todella mieltä hivelevä, poka oli opetuksen tarpeessa, ja sain aika turvallisesti tavaran liikkeelle. Tämä liikkuvan konttorin periaate oli hyvä, aina pokat olivat niin sanottuja kunnon ihmisiä, olivat tehneet tyhmyyksissään jotain, vaikka minusta rikosilmoituksen.

Tietenkin tämä hiveli itsetuntoa, ja mitä enemmän ihmiset vihasivat, sen paremmin minä voin.

Sitten oli tämmöisiä mielenterveysihmisiä, lapsuuden ystäviä, jostain syystä näitä oli jokunen. Yksi oli yli muiden, hän käyttäytyi kuin normaali ihminen, puhui järkeviä. Kutsui kylään ja minä menin, join teetä ja juteltiin normaaleja asioita. Aistin aina tietyn jännitteen, ajattelin sen olevan eroottista, hän oli nainen.

Myöhemmin selvisi, että hän oli tehnyt poliisin kanssa sopimuksen (en mene yksityiskohtiin miksi). Hän raportoi vierailuistani säännöllisesti, emme puhuneet rikollisuudesta. Tilanne valkeni minulle nopeasti. Kerran sanoin, että käyn parkkipaikalla autollani ja tulen takaisin viiden minuutin päästä. Pyysin häntä hakemaan kassini eteisestä, tarvitsin auton avaimen. Poka teki näin. Kiitin ystävällisesti häntä ja sanoin, että laukussa on 13 vuoden edestä päihiteitä (siellä oli sokeria). Ja sanoin että pitää laukusta hyvää huolta, sillä asunto on hänen, sormenjäljet sinun, tuomio

sinun. Saavuin takaisin asuntoon noin neljän tunnin kuluttua. Hymyilin ja kysyin, että onko kaikki hyvin? Poka oli aivan hysteerinen, oli ihmetelty missä olin. Sanoin, autolla. Kävin asioilla, kun laukku on löytänyt pysyvän paikan, kiitos, tiesin sinun jo pienenä olevan oiva apulainen.

Hän päätyi lopulta sairaalaan, lukuisiin tutkimuksiin. Hän oli kohdannut mahdollottoman. Eli hänen kohtuun oli etäasennettu antura, joka kommunikoi minun äänelläni. Muutaman sitkeän kättilöopistovaimusreissun jälkeen hänet vietiin lepäämään.

Miltä nämä kokemukset ovat tuntuneet?

Olen nauttinut, kun olen saanut rakentaa näitä ansoja ihmisille, jotka kaipaavat opetusta. Siitä muodostui taidetta, tieteellistä shakkia. Sadismini voi hyvin, itsetuntoni oli huipussaan.

Hiljaisen moraalien äänen vaientaminen on helppoa. WHAT ABOUT MY FEELINGS. Minähän se uhri olin. Mieti, minä olin joskus lapsi, söpösti hymyilevä ja kakkasin vaippaan, kunnes löysin parempia paikkoja.

Miltä tappaminen tuntuu?

NIIN, MILTÄ SE TUNTUU, kun kuristaa ihmistä, käyttää läheisyydessä kuoleman jumppaa jumal-energialla? Katsoa silmiin ja hymyillä, hymyillä puhtaasta nautinnosta? Puristaa, ensin kevyesti, sitten hieman kovempaa, siis jumpata sormiaan, notkistaa pokan polvia! Nauttia ja katsoa, katsoa kuinka poka vääntelehtii, siis käärmeen tavoin elämoi. Tunne on käsittämättömän voimallinen, sellainen puhtaasti spirituaalinen. Ahaa-elämys on hurmoshenkinen, upeeta mahtavaa kertakaikkista kliimaksikiimaa, kuin raiskaisi neitseän mielen veripornolla. Tunne on voimallinen, siinä ollaan isossa ilossaan kärsivälliset.

Olkaat ystävälliset, ja hengittäkää hieman, raitis ilma tekee teille hyvää, olkaat ystävälliset.

Antaa pokalle happea, olkaat ystävälliset, ja saisiko olla omena?

Niin, ilmeessä on sellainen lilan henki, siis ettehan voi tietää lilasta, te Luther-harhaiset, ellen saata sitä näin juutalaisena tietoonne. Siis sivistä sivistämättömyyttänne, olkaat ystävälliset, ja sallikaa nöyryyteni puute. Olen keskimääräistä viisaampi, ja Juudaan leijona, siksi näin. Paratiisissa oli Eeva, Adam ja Lila,

siis kolmas nainen. Ei käärme, tai henki oli käärmeen, mutta nainen supisi kohtalon sanat. Adamin himon aste nosti ymmärryksen ahaa-tilaan.

Niin ilmeessä on syvä omenan himon, siis toiveen kaiun kipinä, ihana ilme, täydellisen mustan kiiman tanssiinkutsu.

Rakastaa ilossa, rakastaa poka suuressa halussa. Hänhän on etuoikeutettu, hän saa nauttia suuren kreivin nautinnollisesta seurasta.

Silloin pienenä, kun oli himossaan varomaton, niin peukaloiden hallitseman käyttö teki ilosta lyhykäisen. Kurkunpään heikkous oli aluksi minun lapsenomaisen viattomuuteni viinitarhan harha.

Niin, kun tilanteen hallitsee täysin, saatoinkin kirkastaa mieleni niittykasteen raikkaudesta.

Isää miellytti suuresti se, että löysin oman rauhallisen väyläni. Isälle oli hyvin varhain jo selvää, että veitset, tikat, aseet olisivat minun tapani. Kyllä minä edellä mainituistakin pidin, kuten meripioneerina myös räjähteistä. Pieni, pienen pieni määrä räjähdettä meressä, niin pokaan ymmärrys oli ihanuus kesäaamun ilossa. Kalojakin piti saada maistaa, maistaa porvarilista pastaa bon appetit.

Niin, erheen askelin astuin hapensääteilyintohimostani muihin miellyttäviin teemoihin. Kuten veripornoon, siis kirurgiseen, tällaiseen gynekologiseen, helmiäisoperaation jälkeiseen, orgiatyyppiseen, sotilasoperatiiviseen raiskaukseen.

Happiakselistosta hyperventilaation kautta kos-

moksen ymmärtämättömyyden syliin. Niin, tämän hapensäätelyn askeesimainen temppeletyö on ollut suuren mielenkiertoni aate.

Siis, miltä minusta tuntui tämä kokonaisuus, kuinka sain haluissani syvän kosketuksen sieluni hartaaseen tilaan? Täydellisyys ja elvytys, ihana hymy, hei sinähän elät. Olkaat ystävälliset, happea saanko luvan, kuolemassasi on rumuuden pyhyys. Siinä nautinnollisessa tuokiossa, siis hyperhappisessiossa, on kaikki universaalit orgasmin asteet. Mielen kirkkauden tähti yhtyi sykkeeni totaaliseen rauhaan.

Hillitse seksuaalisuutesi. Veripornokin oli nautinnollista, mutta kyse on kuitenkin täysin seksuaalisen hellyyden vastakohdasta. Siis naiminen silvottuun vaginaan joukolla on opettava halun aste. Verta tulee, emmekä kommunikoi ”onxs kellään tampaxia?” -fiilareista.

Mutta mieleni kiertää himoni täydellistä halua, silmät. Happikato kaivon pohjalla, välttelen kiimaa. Välttelen marjametsiä ja sienestäjiä. Siellä voi syötellä syöjän valheet valheidenvälkeeseen. Silmät, voi että nyt joudun fiilisteleä. Eli nostan mieleni eilisen himoon ögen and ögen. Olkaat ystävälliset, käykää pöytään, saako olla hernekeittoa sialla? Minä en sikaa syö.

Moni näistä absoluuttisista nautinnoista itsensä ulkona pitävät kutinsa. Herätkää, herätkää, huutaa kaikuni. Hän huutaa korpeni taustalta, HERÄTKÄÄ, harhaiset.

Onko suurempaa rakkautta kuin kiduttaa kuole-

ma esiin. Viha, kännitapot, jengimurhat? Niin, hiekkalaatikolleikit ja muffinssikahvitkin ovat kelvanneet joillekin.

Niin, mieti orgasmia. No, oletko koskaan vetänyt puhdasta heroiinia? Oletko tappanut? Orkku potenssiin heroiini ja siihen fiilarit, niin *its name of the game*. *I killed because it was so easy and it was the power of god energy*.

Voiko sitä tiivistää muuten. Voin avata asteittain, sillä kelaan, että jos oksennan tämän yökin sinulle yhdellä kertaa, en olisi enää tuolla. Yössä, yössä, loputtoman aamun sarastuksen äärellä. Yritän, että oksentaisit kanssani kerran. Minä oksennan joka päivä. Olen kaikkea ja paljon muuta. Olemme vasta alkusalaatissa bon shabbath. Merci, amor kutsuu tiikerin raidoissa.

Miltä tämä kaikki tuntuu ajatusten, yksilön kohdalla, miltä tuntuu, kun työntää terävän veitsen kylkiluista maksaan? Hyvä ystävä, miltä orgasmi tuntuu? Hyvältä. Sinulla on valta kivun suhteen. Siinä voi olla ripaus pelkoa, meneekö terä poikki, tai jääkö tää jostain ihmeen syystä henkiin? Välillä ihan käsittämätöntä raivoa. Pysäyttää auto keskelle tietä. Lyödä tunkilla päähän. Välillä on halunnut taiteilla, hakea tyylipesteitä. Varsinkin ilmeet. *"Sä vitun paska, sä kuolet nyt, vittuako sä enää siinä täriseet."*

Kuristat, ja sit joku kusee sun päälle. Mene pienellä tappeluulella snakarille ja anna jonkun kusta sun päälle? Miltä se tuntuu? Kuvottaa, vituttaa, jouuu mieltii.

LEN JACOB ISRAEL. Elin lapsuuteni ja nuoruuteni Jakomäessä sekä Kallion kaduilla. Olen viettänyt vankiloissa ja mielisairaaloissa toista kymmentä vuotta. Sen jälkeinen muutoksen tieni on kestänyt 18 vuotta. Tämä kirja on kertomus sadistisen saalistajan muutoksesta 2001/9 tapahtuneen totaalisen pysähdyksen kautta. Kuinka toisen kärsimys ja tuska ovat olleet minun polttoainettani. Nykyään olen itse kovien kipujen kokija. Kirja on kasvukertomus minuuteni valinnoista, sekä syistä että seurauksista.

"Runollisin ex-rikollisen ikinä kirjoittama kirja."

★ The New York Times

"Suomalaisen kirjallisuuden mestariteos. Klassikko jo syntyessään."

★ SUPO

"Aika kovaa tekstiä. Jopa minulle."

★ Herra Ylppö, suomalainen Karma-yhtyeen rocklyriikko.

"Kun sain tämän kirjan käteeni, se oli pakko lukea loppuun asti."

Tätä kirjaa on selvästi kirjoitettu kuin raamattua."

★ Jaakko Heinimäki, Kirkko ja kaupunki -lehden päätoimittaja.

"Tämän kirjan jälkeen jokainen näkee pahoja unia."

Valehtelematta. Ainakin minä näin."

★ Wallu Valpio, mm. Selviytyjät-ohjelman mediapersoona.

"Tämä kirja osoittaa jälleen kerran hyvässä mielessä faktan ja fiktion eron häilyväksi. Ei voi tietää mikä on totta mikä ei. J. on kotimaisessa kirjallisuudessa harvinainen kypsyy, mitä tulee esikoiskirjailijoihin. Selkeästi hän tuntee maailmankirjallisuuden rajut klassikot ja ohjaa heidän avullaan kotimaista kirjallisuutta rohkeasti eteenpäin."

★ Tuleva Helsingin yliopiston kirjallisuuden professori Arto Leivo.

Frank Gray
publishing
★ COMPANY co.

www.frankgray.com